

jeg heller ikke har fundet mig overbevist ved Motiverne til § 9. Det er det eneste Punkt, hvor jeg ikke ganske kan tiltræde Forslaget, thi det forekommer mig, at man nok kunde formulere Reglerne saaledes, at Domstolene derefter kunde faa den tilstrækkelige Vejledning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende kunde anses for berettiget til fremdeles at udøve den paagældende Gerning; naar han enten havde vist sig ubalificeret eller uværdig til fremdeles at beklæde sit Embede, saa skulde han være uberettiget til fremdeles at udøve den paagældende Praksis. Der er altsaa i denne Paragraf et Punkt, hvor jeg kunde tænke mig Muligheden af, at det høje Ting kunde gaa til at fatte en anden Beslutning end den, som Lovforslaget foreslaar.

Juritsministeren (Nellemann):

Jeg skal først svare paa et Spørgsmaal, som den første ærede Taler (Fussing) gjorde med Hensyn til § 9, hvor der staar at „alle Embedslæger, alle praktiserende Læger, alle Tandlæger, alle Apotekere“ o. s. v. staa under det overordnede Sundhedsraad. Jeg skal med Hensyn hertil bemærke, at Ordet „Embedslæger“ har man vistnok aldrig tillagt anden Betydning end som en af Staten ansat Læge, altsaa Distriktslæger, Fysici og selve Sundhedskollegiets Medlemmer, og ogsaa naturligtvis, for saavidt Omstændighederne ikke udelukke det, de militære Læger. Man har altsaa tænkt paa den Klasse af Læger, som Staten kan afskedige, men derimod ikke paa de kommunale Læger, som ikke kunne afskediges af Staten. Men for Resten tror jeg ikke, det har nogen videre praktisk Betydning; thi i den Sammenhæng, hvori Ordet forekommer i § 9, maa man opfatte Sagen paa den Maade, at hvis de af Kommuner ansatte Læger ikke falde ind under „Embedslæger“, saa falde de ind under Ordene „alle praktiserende Læger“, idet der vel næppe findes noget Eksempel paa Kommunelæger, som ikke udøve privat Praksis ved Siden af deres Virksomhed som Kommunelæger.

Hvad nu selve Lovforslaget angaar, da maa jeg først udtale min Paastøelse af, at det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), som nu havde Ordet, fandt Grund til at udtale en Tak til det nu bestaaende Sundhedskollegium for, hvad det har udrettet i den lange Mærætte, det har eksisteret. Sundhedskollegiet har været Genstand for Angreb nok, og det var virkelig Jare for, at man overfor disse Angreb skulde overse, hvad det i det hele og store har udrettet. Naar man kaster Blikket tilbage paa den

Virksomhed, Kollegiet har udøvet, har man Grund til at være det taknemmeligt, og til at erkende, at det har, saaledes som dets Organisation nu en Gang er, gjort saa megen Gyldest, som man paa nogen Maade kunde vente, og ikke blot gjort Gyldest i den gamle Tid, hvor der jo var saa lidt af hygiejniske Foranstaltninger, og hvor disse spillede en saa overordentlig ringe Rolle, men ogsaa i den nyere Tid, hvor Fordringerne i den Henseende stadig ere blevne større og større. Det maa man erkende, samtidig med at man kan erkende, at Forholdenes Udvikling have gjort, at den ældre Institution ikke mere passer til Forholdene.

Hvad Apotekervæsenet angaar, skal jeg ikke benægte, at der kunde trænges til Reformer i det, skønt der vistnok, naar Spørgsmaalet herom skulde rejses, vilde blive meget forskellige Meninger om, i hvilken Retning denne Reform skal gaa; men Reglen i § 5 foregriber jo intet i denne Henseende. Hvad enten man tænker sig Apotekervæsenet ordnet paa den ene eller den anden Maade, vil man dog være enig om, at en nøjagtig ordnet Visitation af Apotekerne maa finde Sted. Det er en Bemærkning, jeg vil gøre her, ligesom jeg ved Lovforslagets Forelæggelse gjorde det med Hensyn til Spørgsmaalet om Distriktslægernes Bibeholdelse, nemlig at disse større organisatoriske Spørgsmaal naturligvis bør opættes, til den nye Institution, som man nu antager at vinde noget ved at faa i Stedet for den ældre, kan være sin Mening derom og eventuelt udarbejde Forslag i den Retning.

Hvad Sammensætningen af Sundhedsraadet angaar, da er det meget rigtigt, hvad det ærede Medlem for 11te Kreds udtalte, at der under de foregaaende Forhandlinger om denne Sag idelig har været rejst Krav paa, at der skulde tages fornødent Hensyn til Provinslægerne og til Provinsernes Tare, saaledes at det hele ikke blev ståret altfor meget efter Kjøbenhavns Træng, efter Kjøbenhavns Tilfint. Det er en Bemærkning, som jeg ikke blev overrasket ved, og som jeg tror denne Sag vil møde baade nu og paa sin senere Vej; men overfor den maa jeg fremhæve, at det bliver meget vanskeligt direkte at fyldestgøre Ønsket paa anden Maade end gennem den Bestemmelse, som er optaget i § 17; thi det maa dog staa fast, at Kollegiets Medlemmer: Formanden og de to Medicinalraader og vistnok tillige disse 3 særlige sagkyndige, eller, naar man tager Farmaceuten med, de 4 særlige sagkyndige, maa bo i Kjøbenhavn eller i alt Fald i Nærheden af Kjøbenhavn. Jeg gaar nemlig ud fra, at man ikke betragter det som nogen